

slagets første og anden Behandling er i noget indbyrdes Modstrid. Den ærede Ordfører udtalte nemlig ved første Behandling i Landstinget — med den højt-ærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle faa Linier —: „Overhovedet begriber jeg ikke, at man kan føre det igenem, hvis man ikke ogsaa gennemfører det Lovforslag om Aktieselskaber, som er omtalt her i Dag ganske kort, og mod hvis Bestemmelser der for Resten af Regeringspartiets Ordfører i denne Sag (J. Pedersen) gjordes stærke Indvendinger. Uden Aktieselskabslov ingen Bankselskabslov, det synes mig absolut sikkert“. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Rigtigheden af dette Standpunkt i og for sig, men jeg maa erindre om, at ved Lovforslagets anden og tredie Behandling i Landstinget hørte man ikke Tale om, at dette maatte nødvendigvis ledsages af en Aktieselskabslov. Jeg har det Indtryk, at det ved anden og tredie Behandling var den ærede Ordførers Mening, at Lovforslaget meget godt kunde gaa isoleret.

Saa vel under Hensyn til det Tidspunkt af Rigsdagssamlingen, hvorpaa vi befinder os — efter at Landstinget har haft 4 $\frac{1}{2}$ Maaned til Behandling af Lovforslaget, kan vi neppe paaregne ud over $\frac{1}{2}$ Maaned til Behandlingen her —, som under Hensyn til de mange Bestemmelser, der er i Lovforslaget, er det ikke min Mening nu at ville gennemgaa disse. Den ærede Handelsminister har mindet om forskellige Realitetsændringer, der er foretagne i Landstinget, og jeg ønsker at pege paa et Par. Ændringen i § 5 synes mig at være baade reel og betænkelig. Jeg skal indrømme, at den tillader større Frihed for Bankdirektionerne, men det forekommer mig, at der i de senere Aar er sket Ting, som netop maatte vække Lovgivningsmagtens Opmærksomhed for i højere Grad end hidtil at forhindre en Sammenblanding af forskelligartede Virksomheder paa dette Omraade, og jeg er overbevist om, at de ærede Medlemmer af Kommissionen, som er Medlemmer her af Tinget, vil gøre opmærksom paa, at de ønskede strengere Bestemmelser end dem, der findes i Lovforslaget i saa Henseende. Og jeg tør sige, at de staar ikke ene med denne Opfattelse. Dernæst ønsker jeg at minde om Bestemmelsen i Lovforslagets § 14 om Bankinspektøren, hvem det i det oprindelig forelagte Lovforslag var forbudt at drive nogen offentlig eller privat Erhvervsvirksomhed ved siden af sin Embedsvirksomhed. Dette er ændret i Lands-

tinget. Man nænnede ikke at stille en Mand saa ugunstigt, som det vilde være kun at give ham 10,000 Kr. i aarlig Gage og saa forbyde ham at have anden privat Virksomhed!

Jeg kan ikke erkende, at disse Ændringer er formelle, og ej heller, at de er Forbedringer. Men jeg skal ikke dvæle herved. Jeg ønsker at knytte mine Bemærkninger til en enkelt af Lovforslagets Bestemmelser, som efter min Mening er meget vigtig, den er nemlig Hovedbestemmelsen. Det er Stempelfriheden for Bankerne. Nu skal jeg indrømme, at denne Stempelfrihed fandtes ogsaa i Kommissionens Forslag, men den havde som sit naturlige Modstykke en Bestemmelse om et Renteraad. For at forebygge Misforstaaelser maa jeg gøre opmærksom paa, at dette Renteraad var ikke tænkt som en Institution til at fastsætte en fast gældende Maksimalindlaansrente for Landets Banker og Sparekasser. Det var tænkt som en Institution, der kunde gribe ind overfor disse Vildskud, som undertiden fremkommer, og paa hvilke man har set Eksempler. Ved Oprettelsen f. Eks. af en ny Bank i en By er Indlaansrenten tvunget $\frac{1}{2}$ pCt. og derover op over Indlaansrenten i Nabobyerne. Et saadant Forhold har ikke sin naturlige Berettigelse i de paa Pengemarkedet herskende Forhold. Jeg indrømmer, at Penge er en Handelsvare, som er underlagt almindelige Handelsregler, at deres Pris bestemmes af Tilbud og Efterspørgsel, og derfor var det, som sagt, heller ikke Meningen med dette Renteraad, at det skulde fastsætte en Maksimalrente, men det skulde kunne gribe regulerende ind overfor disse usunde Forhold, der kunde fremkomme af Konkurrencelyst. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at et saadant Renteraad maatte tage tilbørligt Hensyn til de Forhold, der raadede i Udlandets Pengevæsen. Tanken om Fastsættelse af Indlaansrenten er ikke noget nyt, det har jo tidligere været fremme f. Eks. i den første Sparekassekommission. Der var det imidlertid kun tænkt som en Institution til at fastsætte en Normalrente for Sparekasserne. Kommissionens Flertal, som har foreslaaet dette Renteraad, var imidlertid klar over, at efter den Form og Betydning, Bankerne nu har i Pengeomsætningen, laeder det sig ikke gennemføre som en Bestemmelse for Sparekasserne alene, og Kommissionen har derfor i sin Betænkning udtalt „Denne Tidernes Udvikling udelukker — efter Skønnende af et stort Flertal indenfor Kommissionen — at foreslaa Indførelse